

SĒRIJĀ
IZMEKLĒ KORMORANS STRAIKS
IZNĀKUŠĀS GRĀMATAS

DZEGUZES SAUCIENS

ZĪDTĀRPIŅŠ

ĻAUNUMA RAŽA

BALTĀ NĀVE

NEMIERĪGĀS ASINIS

PIŅAMELNĀ SIRDS

ROBERT GALBRAITH

THE
RUNNING
GRAVE

ROBERTS GALBRAITS

SLAPJAIS KAPS

No angļu valodas tulkojusi

Laura Dreīze



821.111-31
Ga 243

Robert Galbraith

THE RUNNING GRAVE

Copyright © J. K. Rowling 2023

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Jacket design and image creation: Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd

Photography: Figures – Duncan Spilling; Scene and textures – © Shutterstock

*Visi tēli un notikumi, kas minēti šajā darbā, neskaitot tos,
kas publiski zināmi, ir autora iztēles radīti, un jebkāda līdzība
ar reālām personām, dzīvām vai mirušām, ir pilnīgi nejauša.*

Roberts Galbraits

SLAPJAIS KAPS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Tulkotājas redakcijā

Korektore *Diāna Graudiņa*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-856.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Laura Dreize, 2024

© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-533-5

Manām dievietēm
Linnai Korbetai, Einai Kīlijai un Džilai Prūetai –
Jūnonai, Cererai un Astartei

Kad kā glūnīgs kaps laiks dzen tev pēdas...

Dilans Tomass
“Kad kā glūnīgs kaps”

*Viss attīstījās mazpamazām. Cēloņus varēja
noskaidrot jau agrāk, bet tas netika izdarīts.¹*

“Jidzjin jeb Pārmaiņu grāmata”

¹ Šeit un turpmāk “Jidzjin jeb Pārmaiņu grāmatas” fragmenti prof. A. Baltgalves tulkojumā no senķīniešu val.

PROLOGS

Ne visi indivīdi ir vienlīdz cienīgi vērsties pie orākula. Tam nepieciešams skaidrs un mierpilns prāts, kas gatavs uzvert kosmiskos vēstījumus, kuri ieslēpti necilajos pareģošanas kociņos.

Rihards Vilhelms

Ievads "Jidzjin jeb Pārmaiņu grāmatā"

Vēstuļu sarakste starp seru Kolinu un lēdiju Endzoru un viņu dēlu Viljamu

2012. gada 13. martā

Mīlais Vil!

Mēs bijām satriekti, vakar no Tavas studentu grupas vadītājas uzzinot, ka Tu esi izstājies no universitātes un pievienojies kaut kādai reliģiskai kustībai. Vēl vairāk brīnāmies par to, ka Tu šo lēmumu neapspriedi ar mums un pat neuzskatīji par nepieciešamu paziņot, kurp dodies.

Ja vien sieviete, kas atbild uz zvaniem Universālās Cilvēces baznīcas galvenajā mītnē, mums nemeloja, ar roku rakstītas vēstules ir vienīgais veids, kā sasniegt baznīcas locekļus. Viņa mums svēti nosolījās, ka šī vēstule tiks nodota Tev.

Tava māte un es nesaprotam, kāpēc Tu tā rikojies, kāpēc vispirms neaprunājies ar mums un kas varētu būt pamudinājis Tevi pamest mācības un draugus. Mēs esam ārkārtīgi noraizējušies par Tevi.

Lūdzu, NEKAVĒJOTIES sazinies ar mums, tiklīdz esi saņēmis šo vēstuli.

Tētis

2012. gada 16. aprīlī

Mans dārgais Vil!

Dāma baznīcas galvenajā mītnē teica, ka tēta vēstule ir nodota Tēv, bet mēs vēl arvien neesam saņēmuši Tavu atbildi, tāpēc joprojām ļoti raizējamies.

Mums šķiet, ka Tu atrodi Čepmena fermā Norfolkā. Mēs ar Tāvu tēti šo sestdien vienos pēcpusdienā būsīm pabā New Inn Routonā. Lūdzu, Vil, atnāc, lai varam visu izrunāt. Tētis ir mazliet papētījis Universālo Cilvēces baznīcu, un tā izklausās pēc ļoti interesantas organizācijas ar atzīstamiem mērķiem. Mēs pilnīgi noteikti varam saprast, kāpēc tā Tēvi uzrunā.

Mēs nemēģinām noteikt, kā Tēv jādzīvo, Vil, – mēs patiešām negribam neko vairāk kā Tēvi satikt un pārliecināties, ka ar Tēvi viss ir kārtībā.

Ar mīlestību

Mamma xxx

2012. gada 29. aprīlī

Mīlais Vil!

Vakar es apmeklēju UCB Galveno templi Londonā un runāju ar sievieti, kura apgalvoja, ka mūsu iepriekšējās vēstules ir nodotas Tev. Bet, tā kā sestdien Tu neatnāci mūs satikt un nedevi nekādu ziņu, mēs nekādi nevaram pārliecināties, vai viņa saka patiesību.

Tāpēc uzskatu par nepieciešamu paziņot – lai par to būtu informēts gan Tu, gan tas, kurš, iespējams, bez atļaujas atver Tavas vēstules, – ka es pilnīgi droši zinu, ka Tu atrodi Čepmena fermā, ka nekad neatstāj to bez pavadona un esi pamatīgi nokritis svarā. Zinu arī to, ka fermā nevar iekļūt neviens, kurš nav piederīgs baznīcai.

Tu esi ārkārtīgi inteligents cilvēks, Vil, tomēr tas nemaina faktu, ka Tev ir autisms, un šī nav pirmā reize, kad ar Tevi manipulē. Ja līdz 5. datumam Tu man nepiezvanīsi vai neatsūtīsi atbildes vēstuli, kas rakstīta Tavā rokrakstā, es sazināšos ar policiju.

Esmu runājis ar kādu bijušo Universālās Cilvēces baznīcas locekli un gribētu, lai Tu ar viņu iepazīsties. Ja šai baznīcai nav nekā slēpjama un Tu uzturies Čepmena fermā no brīvas gribas, viņi nevar iebilst, ka Tu tiecies ar mums vai runā ar šo cilvēku.

Vil, es atkārtotju vēlreiz – ja līdz 5. maijam nesāņemšu nekādu ziņu no Tevis, es vērsīšos policijā.

Tētis

2012. gada 1. maijā

Mīlie Kolin un Šallija!

Paldies par jūsu vēstulēm. Viss ir labi. Es UCB jutos ļoti laimīgs un tagad saprotu daudz ko tādu, ko agrāk nesaprotu. Patiesībā es nemaz neesmu "spektrā". Tā ir tikai birka, ko jūs man piekabinājat, lai attaisnotu to, cik lielā mērā esat kontrolējuši visu manu dzīvi. Es neesmu jūsu miesas objekts, un atšķirībā no jums mani uz priekšu nedzen nauda vai materiālistiski apsvērumi.

No jūsu pēdējās vēstules saprotu, ka esat likuši kādam novērot Čepmena fermu. Es esmu pieaudzis cilvēks, un fakts, ka joprojām izturaties pret mani kā pret zīdaiņi, kas jāizspiežo, tikai apliecina to, ka es jums nepavisam nevaru uzticēties.

Zinu arī to, ar kuru "bijušo UCB locekli" jūs gribat mani iepazīstināt. Viņš ir ļoti bīstams un ļauns vīrs, kurš nodarījis pāri daudziem nevainīgiem cilvēkiem. Iesaku jums vairs nekontaktēties ar viņu.

Noslīkusi Praviete Svētīs Visus, Kas Viņu Pielūdz.

Vilš

2012. gada 2. maijā

Mans mīlais Vil!

Mēs tik ļoti priecājamies par Tāvu vēstuli, tomēr tā mūs mazliet satrauca, jo galīgi neizklausās pēc Tēvis, dārgais.

Vil, lūdzu, atnāc satīkties ar mums. Ja redzēsīm Tēri vaigā, mēs droši zināsim, ka Tu esi laimīgs un apzinies, ko dari. Tās ir viss, ko lūdzam, – iespēja tikties aci pret aci.

Dārgumiņ, es gribu būt pret Tēri pilnīgi atklāta. Tētis tiešām lika novērot Čepmena fermu, jo ļoti uztraucās, taču zvēru, ka tas

ir izbeigts. Tētis tam pielika punktu. Tēvi neviens neizspiego, un mēs negribam Tēvi kontrolēt, Vil. Mēs tikai vēlamies satīties un no Tāvas mutes dzirdēt, ka esi laimīgs un rīkojies no brīvas gribas.

Mēs Tēvi mīlam, un apsolu, ka vēlam Tēv tikai to labāko.

Mamma xxx

2012. gada 12. maijā

Mīlie Kolin un Šallija!

Es satīkšos ar jums Ģalvenajā tempļi Rūpertkortā Londonā 23. maija pusdienlaikā. Neņemiet līdzi nevienu citu, jo īpaši jebkādus bijušos baznīcas locekļus, jo viņus tur neielaidīs.

Noslīkusi Praviete Svētīs Visus, Kas Viņu Pielūdz.

Vilš

2012. gada 24. maijā

Mīlie Kolin un Šallija!

Vakar es piekritu tikt ar jums, lai pierādītu, ka esmu absolūti laimīgs un spēju pats pieņemt lēmumus. Jūs abi izrādījāt augsta līmeņa egomotivāciju, izturējāties pret mani ar necieņu un aizvainojāt cilvēkus, kurus es cīnu un mīlu.

Ja vērsīsieties policijā vai atkal liksiet mani novērot, es iesniegšu pret jums prasību tiesā. Baznīca ir noorganizējusi man izvērtējumu pie ārsta, kurš apliecinās, ka esmu pilnīgi rīcībspējīgs un jūs esat tie, kas cenšas mani nepamatoti ietekmēt. Esmu runājis arī ar UCB juristiem. Mans trasta fonds ir tikai un vienīgi manā rīcībā, un, tā kā vectēvs to naudu novēlēja man, nevis jums, tas nozīmē, ka jums nav nekādu tiesību liegt man izmantot savu mantojumu labiem darbiem.

Noslīkusi Praviete Svētīs Visus, Kas Viņu Pielūdz.

Vilš

2013. gada 16. martā

Mans mīlais Vil!

Es zinu, ka to saku katrā vēstulē, bet – lūdzu, lūdzu, sazinies ar mums. Mēs saprotam un pieņemam faktu, ka Tū vēlies palikt UCB. Mēs tikai vēlamies zināt, ka esi laimīgs un vesels. Visvairāk

mēs gribētu satikt Tēri aci pret aci. Ir pagājis vairāk nekā gads,
Vil. Mums Tēris ļoti pietrūkst.

Es nosūtīju Tāru dzimšanas dienas dāvanu uz Čepmena fermu.
Ceru, ka Tū to saņēmi.

Lūdzu, Vil, dod mums kādu ziņu. Neriens nemēģinās Tēri
pārlicināt pamest UCB. Mēs tikai vēlamies, lai esi laimīgs. Tētis
no sirds nožēlo labu daļu no tā, ko Tēr sarunāja pēdējās tikšanās
laikā. Mēs nedusmojamies, Vil, mums tikai Tēris šausmīgi
pietrūkst.

Tētis pieliks kļāt pats savu zīmīti, bet es tikai gribu pateikt, ka
mīlu Tēri no visas sirds un vienkārši vēlos zināt, ka ar Tēri viss ir
kārtībā.

Mamma xxxxxx

Mīlais Vil!

Es no sirds atvainojos par to, ko pagājušogad teicu par baznīcu.
Ceru, ka spēsi man piedot un sazināsies ar mums. Mammai Tēris
ļoti pietrūkst, un man tāpat.

Ar mīlestību

Tētis x

**Fragmenti no advokātu biroja “Kūlidžs un Fērfakss”
vēstules misteram Kevinam Pērbraitam, bijušajam
Universālās Cilvēces baznīcas draudzes loceklim**

2013. gada 18. martā

PRIVĀTA UN KONFIDENCIĀLA
JURIDISKĀ KORESPONDENCE
AIZLIEGTS PUBLICĒT, PĀRRAIDĪT
VAI KĀ CITĀDI IZPLATĪT

Godātais kungs...

Šī vēstule rakstīta, pieņemot par faktu, ka Jūs esat atbildīgs par
blogu “Atmaskojot universālisma sektu”, kuru rakstāt ar pseidonīmu
“Bijušais UCB loceklis”..

Bloga ieraksts no 2012. gada aprīļa: “Saikne ar Eilmertonu”

2012. gada 2. aprīlī Jūs publicējāt bloga ierakstu ar nosaukumu “Saikne ar Eilmertonu”. Šajā ierakstā ietverti vairāki nepatiesi un augstākajā mērā apmelojoši apgalvojumi par UCB. Pirmajās rindkopās lasāms:

Lielākā daļa baznīcas locekļu, kurus arvien kuplākā skaitā piesaista tās sludinātā vienlīdzība, daudzveidība un labdarība, nenojauš, ka Universālā Cilvēces baznīca ir cēlusies no Eilmertonas komūnas – bēdīgi slavena Norfolkas grupējuma, kurš 1986. gadā tika atmaskots kā aizsegs Krouteru ģimenes pedofiliskajām darbībām.

Vairākums Eilmertonas komūnas locekļu tika arestēti līdz ar Krouteru ģimeni, bet tie, kuriem palaimējās izvairīties no apsūdzībām, turpināja dzīvot uz komūnas zemes, kuru pārdēvēja par “Čepmena fermu”. Šī īpaši konservatīvā grupa vēlāk nodibināja UCB.

Jebkurš saprātīgs cilvēks, to lasot, sapratīs, ka tādējādi UCB ir Eilmertonas komūnas turpinājums, tikai ar citu vārdu un ka UCB darbības līdzinās Eilmertonas komūnas darbiem, it īpaši attiecībā uz pedofiliju. Abi apgalvojumi ir nepatiesi un ļoti nomelno mūsu klientus.

Turklāt tādas frāzes kā “palaimējās izvairīties no apsūdzībām” un “īpaši konservatīvā grupa” vedinās jebkuru saprātīgu lasītāju domāt, ka tie, kas palikuši dzīvot uz komūnas zemes, ir pastrādājuši pretlikumīgas darbības, kas pielīdzināmas tām, par kurām Krouteru ģimene un citi nonāca cietumā. Šajā apgalvojumā nav ne grama patiesības, tas ir maldinošs un augstākajā mērā apmelo UCB locekļus un Principālu kolēģiju.

Patiesā nostāja

Īstenībā tikai viena UCB locekle ir bijusi iesaistīta arī Eilmertonas komūnā: misis Madzu Veisa, UCB dibinātāja un līdera Džonatana Veisa sieva.

Kad Eilmertonas komūna tika izformēta, Madzu Veisa bija piecpadsmit gadus veca un tiesā liecināja pret brāļiem Krouteriem. Tā ir publiski pieejama informācija, ko viegli noskaidrot, ielūkojoties tiesas dokumentos un preses ziņojumos par šo lietu.

Misis Veisa ir vaļsirdīgi runājusi par savu traumējošo pieredzi Eilmertonas komūnā – tostarp baznīcu rīkotajos pasākumos, kurus Jūs pats esat apmeklējis. Nepavisam nevar teikt, ka misis Veisai “palaimējās izbēgt no apsūdzībām”, – viņa pati bija Krouteru upuris. Apsūdzība, ka viņa bijusi līdzvainīga vai kā citādi atbalstījusi Krouteru zemisko, pretlikumīgo uzvedību, ir augstākajā mērā apmelojoša un ir sagādājusi misis Veisai ievērojamas ciešanas un emocionālo kaitējumu. Tā ir nodarījusi un, pieļaujams, turpinās nodarīt būtisku kaitējumu misis Veisas un UCB reputācijai. Tādējādi uz Jums gulstas ievērojama atbildība.

Bloga ieraksts no 2013. gada 28. janvāra: “Lielā labdarības krāpšana”
2013. gada 28. janvārī Jūs publicējāt ierakstu ar nosaukumu “Lielā labdarības krāpšana”, kurā apgalvojat, lūk, ko:

Patiesību sakot, UCB vienīgais mērķis ir naudas ražošana, kas tai padodas pārsteidzoši labi. Plašāk pazīstamiem locekļiem ir atļauts sludināt tikai preses intervijās, turpretī parastajiem mirstīgajiem katru dienu jādodas ielās vākt kolekti un jāpaliek ārā neatkarīgi no laikapstākļiem vai pašu veselības stāvokļa tik ilgi, līdz viņi var veikt savu “ziedojumu”. Katram ierindniekam ik dienu ir jāatgriežas ar vismaz simt mārciņām, ja vien viņš vai viņa nevēlas sastapties ar neprognozējamā baznīcas gribas izpildītāja Taio Veisa, vecākā no abiem Džonatana un Madzu Veisu dēliem, dusmām.

Raksturojot misteru Taio Veisu kā “neprognozējamu baznīcas gribas izpildītāju”, tiek panākts, ka saprātīgs lasītājs uzskatīs misteru Taio Veisu par agresīvu, neparedzamu pāridarītāju. Šāda kategorizēšana ir augstākajā mērā apmelojoša un, pieļaujams, sagādās būtisku kaitējumu gan misteram Taio Veisam kā baznīcas principālam, gan arī pašai UCB.

Tālāk Jūs rakstāt:

Un kur nonāk visa nauda? Labs jautājums. Čepmena fermā rīkoto baznīcas “rekolekciju” apmeklētāji ievēros: lai gan ierindnieki “bauda” iespēju nodarboties ar tradicionālo lauksaimniecību, gulēt neapkurinātos šķūņos un iemainīt ievāko kolekti pret kapļiem un zirgu vilkiem arkliem, principāliem un slavenākiem baznīcas locekļiem ir nodrošināti ievērojami ērtāki dzīves apstākļi.

Fermas galvenā ēka ir paplašināta un atjaunota atbilstoši 21. gadsimta standartiem – tā ir aprīkota ar peldbaseinu, džakuzi, trenāžieru zāli, saunu un privātu kinoteātri. Lielākā daļa principālu brauc ar jaunām, modernām mašīnām, un ir zināms, ka baznīcas līderim Džonatanam Veisam (kurš baznīcas locekļu vidū pazīstams kā Paps Dž.) pieder īpašums Antigvā. Tie, kas apmeklēs Galveno templi Rūpertkortā, varēs aplūkot vēl greznāku iekārtojumu un apdari, nemaz nerunājot par zeltā izšūtajām principālu drānām. “Vienkāršība, pazemība un labdarība”? Drīzāk jau “Pērkamība, divkosība un lepība”.

Jau atkal jāsaka – saprātīgs šī ieraksta lasītājs nolems, ka Principālu kolēģija nelikumīgi piesavinās baznīcai ziedotos līdzekļus un vai nu sabāž tos savās kabatās, vai izšķērdē, lai apgādātos ar pārmērīgi smalkiem mājokļiem un apģērbu. Tas ir absolūti nepatiesi un augstākajā mērā apmelo Principālu kolēģiju.

Patiesā nostāja

Publiski ir pieejama informācija, ka misis Mārgareta Ketkārta-Braisa, turīga un ilggadēja baznīcas locekle, savas dzīves laikā ziedojusi baznīcai vērā ņemamus līdzekļus, lai atjaunotu Čepmena fermu, un pēc viņas nāves 2004. gadā Principālu kolēģija bija vienīgais viņas testamentā ierakstītais labuma guvējs, tādējādi ļaujot baznīcai iegādāties piemērotus īpašumus centrālajā Londonā, Birmingemā un Glāzgovā, kur pulcēties draudzēm.

Jūsu bloga ierakstā ir ietvertas vairākas klajas nepatiesības. Čepmena fermā nav nedz džakuzi, nedz peldbaseina, un misteram Džonatanam Veisam nepieder un nekad nav piederējis īpašums Antigvā. Visas automašīnas, kas pieder baznīcas principāliem, ir iegādātas par viņu pašu nopelnīto algu. Jūsu apgalvojums, ka baznīcas locekļiem ik dienu jāsavāc simt mārciņu liela kolekte, lai tie netiktu pakļauti mistera Taio Veisa “dusmām”, arī ir pilnīgi nepatiesi.

Baznīcas finanšu darījumi ir atklāti un pārredzami. Labdarības mērķiem savāktie naudas līdzekļi nekad nav izmantoti nedz Čepmena fermas uzturēšanai vai atjaunošanai, nedz Londonā izvietotās UCB galvenās ēkas iegādei vai uzlabošanai, nedz

principālu personiskā labuma gūšanai. Arī pieļāvums, ka UCB un tās Principālu kolēģija ir “pērkama”, “divkosīga” un “lepna”, augstākajā mērā apmelo baznīcu un tās kolēģiju un, pieļaujams, sagādās būtisku kaitējumu tās reputācijai. Tas vēl vairāk palielina Jūsu atbildību.

Bloga ieraksts no 2013. gada 23. februāra: “Noslikusi praviete”

2013. gada 23. februārī Jūs publicējāt ierakstu ar nosaukumu “Noslikusi praviete”, kurā paudāt virkni apmelojošu un ārkārtīgi sāpinošu apgalvojumu saistībā ar mistera un misis Veisu pirmdzimto atvasi Daiju, kura noslika 1995. gadā un kuru UCB uzskata par pravieti.

UCB locekļiem ir labi zināms: lai gan visi pravieši teorētiski ir vienlīdzīgi, viena no viņu vidus ir ievērojami vienlīdzīgāka par citiem. Noslikusi praviete ir kļuvusi par centrālo figūru UCB sektā – viņai ir veltīti atsevišķi rituāli un ceremonijas. Nav šaubu, ka sākotnēji Madzu Veisa vēlējās savā ziņā saglabāt mirušās meitas [Daiju Veisas] “dzīvību”, bet viņa pie katras mazākās izdevības nekaunīgi izmanto savu saikni ar Noslikušo pravieti. Tikai dažiem baznīcas apstrādātājiem pietiek drosmes kaut čukstus jautāt, kam par godu noslikusi septiņgadniece ir izpelnījies pravietes statusu. Vēl mazāk ir tādu, kuri uzdrīkstas pieminēt savādo sakritību, ka Džonatana Veisa pirmā sieva (kuras eksistence UCB vēsturē vienmēr tiek aizkrāsota) arī noslika Kromeras pludmalē.

Grūti iedomāties apgalvojumus un mājienus, kas sagādātu vēl lielāku aizvainojumu, sarūgtinājumu un apmelojumu misteram un misis Veisiem un pašai UCB nekā šajā rindkopā ietvertie.

Pieņēmums, ka misis Veisa “nekaunīgi izmanto” savas mazās meitas traģisko nāvi, ir zemisks nomelnojums un augstākajā mērā apmelo misis Veisu gan kā māti, gan arī kā baznīcas principālu.

Vēl jo vairāk – saprātīgs lasītājs, pieļaujams, nodomās, ka Jūsu izmantotie vārdi “savāda sakritība” attiecībā uz misis Dženiferas Veisas nejaušo noslikšanu liecina par kaut ko aizdomīgu saistībā ar misis Dženiferas Veisas bojāeju vai arī ar faktu, ka Daiju Veisas dzīve traģiski aprāvās līdzīgā veidā.

Patiesā nostāja

1995. gada 29. jūlijā septiņus gadus vecā Daiju Veisa noslika jūrā pie Kromeras pludmales. Tā ir publiski pieejama informācija, ko viegli noskaidrot, ielūkojoties tiesas dokumentos un preses ziņojumos par izmeklēšanu saistībā ar viņas nāvi: kāds baznīcas loceklis, nelūdzot atļauju Daiju vecākiem, agri no rīta bija aizvedis viņu uz pludmali. Misters un misis Veisi bija dziļi satriekti, uzzinot, ka viņu meita noslīkusī, peldoties bez uzraudzības.

UCB doktrīna paredz, ka daži baznīcas locekļi pēc nāves kļūst par praviešiem. Reliģisko pārliecību aizsargā Anglijas tiesību akti.

Ari patiesība par misis Dženiferas Veisas traģisko bojāeju ir brīvi pieejama tiesas dokumentos un preses ziņojumos par izmeklēšanu. Misis Dženifera Veisa gāja bojā banku brīvdienas pēcpusdienā 1988. gada maijā. Būdam epileptiķe, viņa ūdenī cieta no toniski-kloniskas krampju lēkmes un noslika par spīti tuvumā esošo peldētāju centieniem viņu izglābt. Izmeklēšanā virkne aculiecinieku apliecināja, ka brīdī, kad noslika misis Veisa, misteris Veiss neatradās jūrā un ka viņš metās ūdenī, tiklīdz aptvēra, kas notiek, taču viņa sievu vairs nebija iespējams glābt. Pirmās sievas pāragrā nāve satricināja misteru Veisu, un viņš nekādā ziņā nav vēlējis “aizkrāsot” viņas eksistenci savā pagātnē. Gluži pretēji – viņš ir publiski atzinis, ka šī traģēdija nostiprinājusi viņa arvien pieaugošo ticību, kurā viņš meklēja mierinājumu. Jebkādi mājieni par pretējo ir nepatiesi un ļaunprātīgi un augstākajā mērā apmelo misteru Džonatanu Veisu.

Turklāt ir augstākajā mērā apmelojoši dēvēt baznīcu par “sektu” un izteikt pieņēmumus, ka tās locekļi ir “apstrādāti”. Visi UCB locekļi apmeklē baznīcu no brīvas gribas un drikst no tās izstāties jebkurā laikā.

Noslēgumā...

E-sarakste starp bijušo UCB locekli misteru Kevinu Pērbraitu un seru Kolinu Endzoru

Kevin Pērbraits
2013. g. 20. marts
UCB advokāta vēstule
Kam: Sers Kolins Endzors

Sveiki, Kolin!

Šorīt saņēmu UCB advokāta vēstuli, kurā man liek likvidēt blogu, citādi man būšot dārgi jāmaksā, mani izvazāšot pa tiesu utt. u. tīpr. – kā jau ar visiem bijušajiem locekļiem. Ļoti labi! Es gribu, lai tas viss nonāk tiesā. Bet man nav naudas advokātam, tāpēc gribēju jautāt, vai Jūs būtu ar mieru palīdzēt, jo neesmu drošs, vai var saņemt bezmaksas juridisko palīdzību neslavas celšanas lietā. Es to daru visu apstrādāto labā, ieskaitot Vilu. Beidzot to neliešu darbi tiks celti dienasgaismā.

Ar grāmatu sokas ļoti labi. Turklāt viss, ko viņi tagad ir pasākuši pret mani, pievieno arvien jaunas nodaļas!

Sveicieni,

Kevins

Sers Kolins Endzors

2013. g. 20. marts

Re: UCB advokāta vēstule

Kam: Kevins Pērbrāits

Mīļais Kevin!

Ar lielāko prieku palīdzēšu Tev nosegt advokāta izdevumus. Es iesaku vērsties pie maniem advokātiem – Rentoniem –, kuri jau ir lietas kursā par UCB zemiskajām darbībām saistībā ar mūsu dēlu. Turpini ziņot par jaunumiem, un man prieks dzirdēt, ka ar grāmatu sokas labi. Manuprāt, tai būs ļoti liela nozīme.

Ar sirsnīgu sveicienu

Kolins

Fragments no intervijas ar aktrisi Noli Sīmoru žurnāla *Zeitgeist* 2014. gada janvāra numurā

Es pajautāju par diviem mazītiņiem ķīniešu hieroglifiem, kas ietovēti tieši zem Sīmoras kreisās auss, – tas ir jauns papildinājums viņas plašajā ķermeņa apgleznojumu kolekcijā.

“Ā, tie tapa pagājušajā mēnesī. Tas nozīmē “*jinzi*” jeb “zelts”. Tā ir atsauce uz Universālās Cilvēces baznīcas Zelta pravieti.”

Man ir pieteikts, ka Sīmora neatbildēs uz jautājumiem par savu dalību pretrunīgi vērtētajā UCB, bet, tā kā viņa pati to pieminēja, pajautāju, ko viņa domā par noturīgajām negatīvajām baumām attiecībā uz šo baznīcu.

“Nolī nevēlas to apspriest,” iebilst Sīmoras pīarists, bet kliente viņu ignorē.

“Nu lūdzu,” viņa izmet, nobolot žilbinoši zilās acis. “Tas, protams, ir TIK briesmīgi – palīdzēt bezpajumtniekiem un uzdāvināt kādu brīvdienu bērniem, kuri aprūpē savus tuviniekus, vai ne? Vai tiešām cilvēkiem nav nekā labāka, ko darīt, kā apspļaudīt vietu, kas dara tikai un vienīgi labu?”

Nē, nopietni,” viņa turpina un pirmoreiz paliecas man pretī, izskatīdamās patiesi iedegusies, “Universālā Cilvēces baznīca ir, teiksim tā, progresīvākā reliģija, kāda jebkad pastāvējusi. Tajā ir integrēts viss. Tā meklē universalitāti, jo tieši tāda ir dzīve un cilvēcīgums: centieni rast vienotību un veselumu. Tā ir viena no lietām, kas mani tur tiešām piesaista. Nu, redziet, katrā reliģijā ir pa gabaliņam patiesības, bet mēs to neieraudzīsim, iekams nesaliksīm visu kopā. Tāpēc tur valda ļoti liela dažādība. Mēs pētām visus svētos rakstus, ko vien varam atrast. Jums derētu atnākt uz kādu pasākumu. Bariem cilvēku ierodas ziņkārības dēļ un pēc tam vienkārši vairs neiet prom.”

Neesmu sevišķi pārsteigts, ka šajā brīdī iejaucas Sīmoras pīarists un atgādina Nolī, ka esam satikušies, lai apspriestu viņas jaunāko filmu.

E-sarakste starp seru Kolinu Endzoru un viņa advokātu Deividu Rentonu

Sers Kolins Endzors
2014. g. 27. maijs
Vila Endzora trasta fonds
Kam: Deivids Rentons

Dārgais Deivid!

Atvainojos, ka šorīt mūsu telefonsarunā tā iekarsu. Kā jau Tu labi zini, visa šī situācija ir ļoti smaga, jo īpaši, ņemot vērā Sallijai nesen noteikto diagnozi.

Es pilnībā saprotu, ka Vils ir par vecu šādiem izgājieniem un nepiekrīt padziļinātam psihiatriskajam izvērtējumam, bet mani dzen izmisumā

Šī “vista vai ola” situācija, kurā esam nonākuši. Tu saki, ka tiesnesim pašlaik nav nekāda pamatojuma atzīt Vilu par psihiski nespējīgu. Viņš iestājās bīstamā sektā un sarāva visas saites ar savu ģimeni un draugiem. Tam taču pašam par sevi būtu jāpierāda, ka viņš ir nelīdzsvarots, un jākalpo par pamatu turpmākai izvērtēšanai.

Jau tam vien, ka Dr. Endijs Džou ir viens no UCB principāliem, būtu jāanulē viņa tiesības ārstēt vai izvērtēt baznīcas locekļus. Es saprotu, ka Džou turpina darbu kā praktizējošs psihologs, bet varētu taču domāt, ka Džou dalība UCB rada – labākajā gadījumā – uzkrītošu interešu konfliktu, ja runājam par neaizsargātu baznīcas locekļu psihiskās veselības izvērtēšanu, jo īpaši tad, ja viņu īpašumā ir ievērojams trasta fonds.

Kā jau Tev zināms, ceturtdien Vila pilnvarnieku sapulcē es paliku mazākumā; vairākums uzskatīja, ka nav nekāda juridiska pamatojuma liegt viņam pieeju naudai. Tas nozīmē, ka kopējā summa, ko Vils ir izņēmis no sava fonda kopš iestāšanās UCB, sasniedz 95 tūkstošus mārciņu. Neticu, ka Vilam ir bijusi kaut mazākā vēlme veikt pirmo iemaksu par māju vai iegādāties mašīnu, jo viņš joprojām dzīvo Čepmena fermā un nekas neliecina par to, ka viņš apmeklētu braukšanas nodarbības.

Kā jau teicu pa telefonu, Kevins Pēbraits ir piekritis liecināt tiesā, ka tādiem turīgiem cilvēkiem kā Vils tiek izsniegti vēstuļu šabloni, ko pārrakstīt ar savu roku, pieprasot naudas līdzekļus. Neviens, kurš pazīst Vilu, nemūžam nenoticēs, ka viņš pats ir rakstījis pēdējās divas vēstules, ko saņēma Pilnvaroto padome. Gribu arī piebilst, ka tad, kad grib tikt pie naudas, viņš nepiemin Noslīkušo pravieti.

Novērtēšu jebkādu padomu, kā izklūt no šīs bezizejas, kurā esam iestrēguši. Uzskatu, ka Sallijas slimību ir izraisījis pēdējo divu gadu laikā piedzīvotais stress, un mēs joprojām esam līdz izmisumam noraizējušies par mūsu dēlu.

Sirsnībā

Kolins

Deivids Rentons
2014. g. 27. maijs
Re: Vila Endzora trasta fonds
Kam: Sers Kolins Endzors

Labdien, Kolin!

Paldies par ziņu. Saprotu, cik lielu stresu šī situācija sagādā Tev un Sallijai, un no visas sirds jūtu līdzī – īpaši, ņemot vērā Sallijas neseno diagnozi.

Lai gan Tev un man ir zināmas šaubas un jautājumi par Universālo Cilvēces baznīcu, tā ir likumīgi reģistrēta organizācija un nekad nav bijusi saukta pie atbildības.

Diemžēl man ir bažas par Kevina Pērbraitu uzticamību, ja viņš stāsies tiesneša priekšā. Viņam jau ir nācies atsaukt neprecizitātes savos bloga ierakstos par UCB, un daži no viņa apgalvojumiem attiecībā uz baznīcu izklausās samērā fantastiski, īpaši jau viņa liecības par praviešu Parādīšanos, kam viņš joprojām turpina piedēvēt pārdabisku izcelsmi.

Ja Tev ir zināms vēl kāds bijušais UCB loceklis, kurš būtu pārliecināms liecināt par piespiedu kontroles, vēstuļu šablonu u.c. paņēmieni pielietošanu, es teiktu, ka mums būtu pamats ierosināt lietu, bet baidos, ka izredzes ir ļoti niecīgas, ja Kevins būs Tavs vienīgais liecinieks.

Man ļoti žēl par tik drūmu skatu nākotnē, Kolin. Ja Tev izdosies atrast vēl kādu bijušo baznīcas locekli, ar prieku pārskatīšu savu viedokli.

Ar sveicieniem

Deivids

Fragments no intervijas ar rakstnieku Džailsu Hārmonu žurnāla *ClickLit* 2015. gada februāra numurā

CL: Daži lasītāji ir ievērojuši, ka jaunākajā romānā ir patiešām būtiski mainījušies jūsu uzskati par reliģiju.

Dž. H.: Patiesībā tās nemaz nav tādas īstas izmaiņas. Tā ir attīstība, evolūcija. Vienkārši esmu paspēris dažus soļus tālāk pa šo ceļu nekā iepriekš. Viss, kas noticis, – esmu atklājis unikālu veidu, kā apmierināt to, ko uzskatu par universālu vajadzību pēc dievišķā, un tas nenes sev līdzīgu nekādu pavadošo ļaunumu, ar ko sastopamies tradicionālajās reliģijās.

CL: Tātad visus no grāmatas “Kāda svēta rītausma” pārdošanas gūtos ienākumus Jūs ziedosiet Universālajai Cilvēces baznīcai?

Dž. H.: Jā, tā būs gan. Mani ir dziļi iespaidojušas pārmaiņas, ko UCB ienesusi daudzu jo daudzu neaizsargātu cilvēku dzīvē.

CL: Jūsu pirmajā priekšlasījumā notika starpgadījums, kura rezultātā no pasākuma norises vietas tika izvests kāds bijušais UCB loceklis. Vai varat par to pastāstīt sīkāk?

Dž. H.: Policijā man teica, ka tam nabaga puisim esot pamatīgas psihiskas problēmas, bet neko vairāk es nezinu.

CL: Vai esat dzirdējis sera Kolina Endzora publiski pausto viedokli par UCB? Piemēram, ka tā esot sekta.

Dž. H.: Tās ir klajas muļķības. Nevaru iedomāties organizāciju, kas vēl mazāk līdzinātos sektai. Tur pulcējas inteligēnti savu jomu profesionāļi – ārsti, rakstnieki, skolotāji –, un jau pašas baznīcas pamatnostādnes mudina brīvi pētīt ikkatru un jebkuru filozofiju un ticību, ieskaitot ateismu. Es gribētu aicināt ikvienu atvērtu, inteligentu cilvēku, kuru pievilusi tradicionālā reliģija, atnākt uz kādu UCB pasākumu – manuprāt, jūs būsit ļoti pārsteigti par to, ko tur redzēsiet.

E-sarakste starp seru Kolinu Endzoru un Kevinu Pērbraitu

Sers Kolins Endzors
2015. g. 2. marts
Džailsa Hārmona priekšlasījums
Kam: Kevins Pērbraits

Mīļais Kevin!

Biju ārkārtīgi nepatīkami pārsteigts, lasot par Tavu uzvedību Džailsa Hārmona priekšlasījumā. Nepavisam nesaprotu, kā, Tavuprāt, mums palīdzēs tas, ka Tu pasākumā piecēlies kājās un sāki lamāt cienījamu autoru. Ņemot vērā, ka *Roper Chard* izdod arī Hārmona grāmatas, nebrīnīšos, ja Tavs līgums tiks laužts.

Kolins

Kevins Pērbraits
2015. g. 20. marts
Re: Džailsa Hārmona priekšlasījums
Kam: Sers Kolins Endzors

Ja Jūs būtu tur bijis, Jūs lieliski saprastu, kāpēc es piecēlos un pateicu Hārmonam visu, ko par viņu domāju. Tādi nolāpīti draņķa bagātnieki kā viņš un Nolī Sīmora nemaz neredz, kas notiek Čepmena fermā. Viņus izmanto kā rīkus jaunu baznīcas locekļu vervēšanai, un viņi ir pārāk stulbi un iedomīgi, lai to saprastu.

Esmu iestrēdzis ar grāmatas rakstīšanu, tāpēc **Roper Chard** droši vien mani tik un tā nometīs. Mēģinu tikt galā ar daudz ko tādu, ko laikam biju apspiedis. Vienu nakti visiem bērniem izdalīja dzērienus, un tagad domāju, ka tie bija sazāļoti. Man rādās murgi par sodiem. Ir veseli laika posmi, no kuriem neko neatceros.

Visur ap sevi es jūtu Noslīkušās pravietes klātbūtni. Ja ar mani kaut kas notiks, to būs izdarījusi viņa.

Kevins

Sera Kolina un lēdijas Endzoras vēstules viņu dēlam Vilam

2015. gada 14. decembrī

Mīlais Vil!

Ārsti saka, ka mammai atlikuši 3 mēneši, ko dzīvot. Es Tevi lūdzu – sazinies ar mums. Mammu nomoka bailes, ka viņa Tevi vairs nekad neredzēs.

Tētis

2015. gada 14. decembrī

Vil, dārgais!

Es mirstu. Lūdzu, Vil, ļauj man Tevi satikt. Tā ir mana pēdējā vēlēšanās. Lūdzu, Vil. Nespēju panest domu, ka man jāšķiras no šīs pasaules, Tevi vairs ne reizi nesatiekot. Vil, es Tevi tik ļoti mīlu un vienmēr, vienmēr mīlēšu. Ja vien varētu vēl kaut reizi Tevi apskaut, es nomirtu laimīga.

Mamma xxxxxxxxxxx

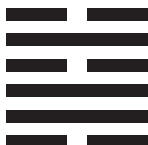
2016. gada 2. janvārī

Mīlais Vil!

Mamma vakar nomira. Ārsti domāja, ka viņai ir vairāk laika. Ja gribēsi ierasties uz bērēm, dod man ziņu.

Tētis

PIRMĀ DAĻA



Dzjin/Aka

*AKA. Mainās valstis,
nemainās akas.*

“Jidzjin jeb Pārmaiņu grāmata”

1

*.. dižs vīrs ir piesardzīgs runās
un atturīgs ēdienos un dzērienos.*

“Jidzjin jeb Pārmaiņu grāmata”

2016. gada februāris

Privātdetektīvs Kormorans Straiks stāvēja mazas, smacīgas, cilvēku pilnas nojumes stūrī, turēdams rokās raudošu mazuli. Audeklu vīrs viņa galvas kapāja spēcīgs lietus, un neritmiskā bungošana pārskanēja viesu čalas un viņa svaigi kristītā krustdēla brēcienus. Sildītājs Straikam aiz muguras izvirda pārāk daudz karsta gaisa, taču viņš nevarēja pakustēties, jo trīs blondīnes, visas vecumā ap četrdesmit un ar plastmasas šampanieša glāzēm rokā, bija iespiedušas viņu stūrī un pārmaiņus izkliedza jautājumus par slavenākajām izmeklēšanām viņa karjerā. Straiks bija piekritis “uz mirklīti” paturēt mazuli, kamēr bērna māte aiziet uz tualeti, bet nu jau šķita, ka viņa ir prom kādu stundu.

“Un kurā brīdī,” skaļi jautāja garākā no blondinēm, “jūs sapratāt, ka tā nebija pašnāvība?”

“Pagāja kāds laiciņš,” Straiks atkliedza, dziļi sapīcis, ka neviena no viņām nav piedāvājusi paņemt zīdaini. Viņas taču noteikti varētu likt lietā kādu slepeni, sievietēm vien zināmu triku, lai mazuli nomierinātu. Straiks mēģināja viegli pašūpot bērneli. Tas tikai iebrecās vēl spalgāk.

Aiz blondinēm stāvēja brunete kliezsoši rozā kleitā; Straiks bija viņu ievērojis jau baznīcā. Pirms dievkalpojuma viņa savā vietā bija

pilnā balsī runājusi un ķiķinājusi un pēcāk piesaistīja krietnu devu uzmanības, izdvešot skaļu “ak!” brīdī, kad dusošā mazuļa galvai tika uzliets svētais ūdens, – rezultātā puse draudzes skatījās uz viņu, nevis uz kristāmtrauku. Tagad abu skatieni sastapās. Viņas acis bija dzidri zilas kā jūra un prasmīgi uzkrāsotas, lai kā divi akvamarīni izceltos uz olīvkrāsas ādas un garo, tumšbrūno matu fona. Straiks novērsās pirmais. Gluži tāpat kā lepnās vecmāmiņas šķībā cepurīte un lēnā reakcija ļāva noprast, ka viņa jau ir par daudz ieķērusi, šī saskatīšanās pavēstīja, ka no sievietes rozā kleitā gaidāmas vienas vienīgas nepatīkšanas.

“Un Šekvelas Uzšķērdējs,” turpināja briļļainā blondīne, “vai jūs viņu noķērāt, nu, *fiziski*?”

Nē, es to visu izdarīju telepātiski.

“Atvainojiet,” Straiks teica, jo aiz stiklotajām virtuves durvīm tikko bija pamanījies Iisu, sava krustdēla māti. “Jāatdod viņš atpakaļ mammai.”

Detektīvs aizmanevrēja garām blondinēm, kuras izskatījās vīlušās, un sievietei rozā kleitā un izgāja no nojumes; viesi viņa ceļā pašķīrās, it kā mazuļa brēcieni būtu sirēna.

“Ak Dievs, piedod, Korm,” sacīja gaišmatainā, briļļainā Ilsa Herberta. Viņa bija atbalstījusies pret nojumes sienu un sarunājās ar Robinu Ellakotu, Straika biznesa partneri no detektīvaģentūras, un Robinas draugu kriminālpolicistu Raienu Mērfiju. “Dod nu šurp, viņš ir jāpabaro. Nāc līdzi,” viņa uzrunāja Robinu, “varēsīm papļāpāt – un vai tu, lūdzu, varētu paķert man glāzi ūdens?”

Sasodīti lieliski, nodomāja Straiks, vērodams, kā Robina dodas pie izlietnes, lai piepildītu glāzi, un atstāj viņu divatā ar Raienu Mērfiju, kurš, gluži tāpat kā Straiks, augumā krietni pārsniedza sešas pēdas. Tā arī bija visa līdzība. Atšķirībā no privātdetektīva, kurš atgādināja Bēthovenu ar lauztu degunu, tumšiem, sīksprogainiem matiem un dabas dotu īgnumu sejā, Mērfijs bija klasiski pievilcīgs, ar augstiem vaigukauliem un viļņainiem gaišbrūniem matiem.

Pirms kāds no abiem paguva atrast sarunas tematu, viņiem piedrojas Straika senais draugs Niks Herberts – gastroenterologs un tēvs mazulim, kurš tikko bija apskādējis Straika bungādiņas. Niks, kura smilškrāsas mati bija sākuši atkāpties jau ap divdesmit gadu vecumu, tagad bija pa pusei plikpaurains.

“Nu, kāda ir sajūta, kad esi noliedzis sātanu?” Niks jautāja Straikam.

“Ir jau drusku žēl,” detektīvs atteica, “bet viss labais nevar būt mūžīgs.”

Mērfijs iesmējās, un iesmējās vēl kāds tieši Straikam aiz muguras. Viņš pagriezās; sieviete rozā bija sekojusi viņam ārā no nojumes. Straika nelaiķe tante Džouna būtu pasludinājusi, ka sārtā kleita nav piemērota kristībām: tā vijās un kļāvās pie viņas auguma, lepojās ar dziļu V veida izgriezumu un atsedza skatienam garas, iesauļotas kājas.

“Es grasījos piedāvāt, ka paņemšu mazo,” viņa teica skaļā, viegli piesmakušā balsī un uzsmaidīja Straikam, kurš pamanīja, ka Mērfija skatiens pievēršas sievietes dekoltē un tad atgriežas pie viņas sejas. “Es *dievinu* bērbišus. Bet tad tu aizgāji prom.”

“Ko vispār dara ar kristību kūku?” Niks jautāja, apcerīgi pētīdams lielo, neiegriezto, ar glazūru rotāto augļu kūku, kas stāvēja uz galdiņa virtuves vidū. Uz tās gozējās zila rotaļu lāciņa figūriņa.

“Ēd?” Straiks ierosināja, būdams izsalcis. Pirms Ilša iespieda viņam rokās zīdaini, viņš bija paguvis apēst vien pāris sviestmaizi, un, cik varēja redzēt, pārējie viesi bija nokopuši lielāko daļu ēdiena, kamēr viņš bija iesprostots zem nojumes. Sieviete rozā kleitā atkal iesmējās.

“Nujā, bet vai tā nav vispirms jāsabildē vai kā?” Niks turpināja.

“Jāsabildē,” piekrita sieviete rozā, “pilnīgi noteikti.”

“Tad mums nāksies pagaidīt,” Niks secināja. Caur brillēm metāla ietvarā noskatījās Straiku no galvas līdz kājām, viņš apvaicājās: “Cik daudz tu jau esi nometis?”

“Kādus divdesmit kilogramus,” Straiks atteica.

“Labs progress,” piebilda Mērfijs, savā žaketē ar vienrindas pogājumu izskatīdamies slaidis un atlētisks.

Ej dirst, tu pašapmierinātais sūdabrāli.